

Slepý žebrák

Ginevra

Loutny tón promlouvá chladnou zdí,
slepý žebrák ji každé ráno rozezní,
na temný svět hledí zrakem psím,
ta nemá tvář provází ho jako stín.

O modrém nebi, o barvách květů snil,
každé malé sousto v polovině rozdělil,
se starou loutnou vítal nový den,
o dobré i zlé se dělil nejvíc se svým psem.

Ó óóó se dělil nejvíc se svým psem...

Co má se stát přichází v pravý čas,
knížecí pár uslyšel v dálce slepcův hlas:
"Dnešní večer mým hostům pospěš hrát,
za Tvé libé tóny odměním vás oba rád.
Ó óóó oba rád... teď hrej a zpívej,
já odměním vás oba rád.

Bohatství, sláva, boj o mocný trůn
ošálí rozum a sílu dává úkladům.
Proč zemský pán má dnes naposled se smát,
proč věrný sluha zaprodal jeho majestát!
Ó óóó kalným vínem má dnes zamřít
jeho majestát!

Mezihra

Sevřel v dlaních jedem otrávený džbán,
podle zvyku má být čistou duší ochutnán.
"Vypij do dna, slepý brachu, z číše mé,
Tvůj prostý hlas těší mé srdce znavené."
Ó óóó srdce znavené...

Když pohár k ústům žebrák pozvedal,
vyskočil němý přítel, napítí se první hnal.
Po malém doušku padá k zemi opodál,
kde zrádný sluha jak přikován strachem u zdi stál.

"Hříšníku věz, teď zvedám pěst!
Každý jak zaslouží bude mu jest!
Dejte ho do klády! Strhněte šat!
Co druhým vzít chtěl, vezme mu kat! "

Svého druha s pláčem něžně pohladil,
v klíně mu usnul a jeho svět zas tmavý byl ...